

JARI KELHO MURHA A-MOLLISSA

KOMISARIO MÄYRÄN TUTKIMUKSIA 6

Jari Kelho

Murha
A-mollissa

© 2025 Jari Kelho
Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri,
Saksa
ISBN: 978-952-80-2873-4

Murha A-mollissa

Komisario Mäyrän tutkimuksia 6

AIEMMIN ILMESTYNEET KIRJAT

SAATTUE SARAJEVOON

MURHA HATTULAN KARTANOSSA

MURHA RAVINTOLA HATTULASSA

VILJAMI SHAKES BEER

HATTULEXIT

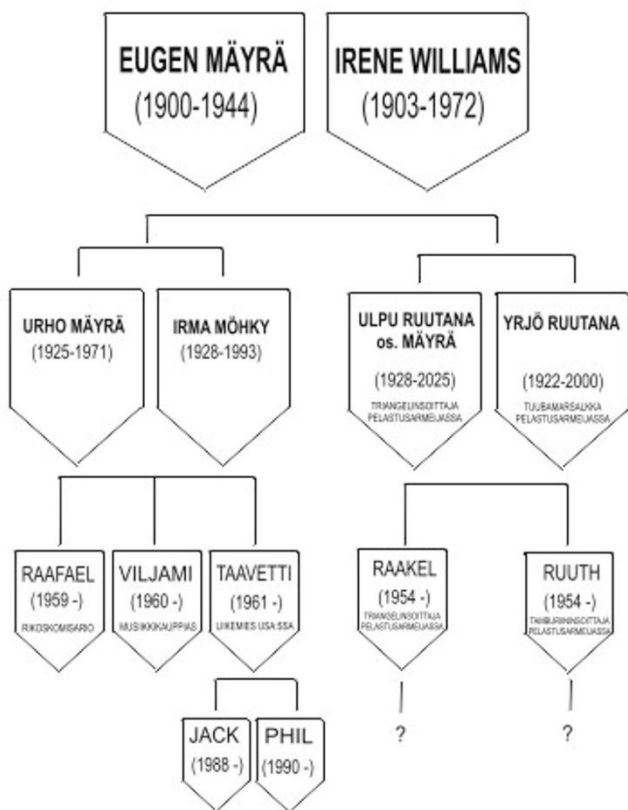
TURISTI

PÄTSERI

PÄTSERI 2

ENSIMMÄINEN TAPAUS

MÄYRÄN SUKUPUU

PROLOGI

Hämeenkallio ei ollut mikään karttakohde, vaan vahinko, joka jäi elämään. Kaupunki syntyi aikanaan rautatieaseman ympärille, mutta kun junat lakkasivat pysähtymästä, asukkaat eivät malttaneet lähteä. Nyt asema seisoj sammaltuneena, kello pysähtyneenä aikaan 12.47, ja ikkunassa riippui kyltti: ”Ei liikennettä – eikä kiirettä.”

Pääkatu, Hämeenkallionkatu, kiemurteli torilta risteykseen, jossa elämä pysähtyi lopullisesti. Siellä seisoj *Hämeenkallion Soitin ja Silakka* — rakennus, joka oli nähnyt enemmän virityksiä kuin asiakkaita. Kyltti oven yllä kertoi kaiken: *SOITIN* oli kirkas ja uusi, mutta *ja SILAKKA* haalistunut, vinossa ja osittain homeessa. Haju oli sekoitus lakkaa, pölyä ja vanhaa merisuolaa – eräänlainen aromi, jota ei saanut millään ulos, vaikka lattiaa pesisi virvelin kalvolla.

MAANANTAI

Viljami Mäyrä, liikkeen omistaja, seiso i tiskin takana räikeä hawajipaita ja shortsit yllään ja katseli hyllyjä. Hänestä tuntui, että jokaisella soittimella oli oma ilmeensä. Trumpetti näytti ylimieliseltä, banjo hölmöltä, ja flyygeli siltä kuin olisi tiennyt enemmän kuin kehtasi sanoa. Hän oli ostanut liikkeen halvalla kun edellinen omistaja sai hermoromahduksen ja Viljami sattui olemaan samaan aikaan liikkeessä katsomassa uusia Beatles-kokoelma levyjä. Sen paremmin alaa tuntematta, Viljami oli varma, että kyllä hän tämän homman hoitaa. Lisäksi, hänen edellinen työpaikkansa, kuiskaaja Härmänkosken Harrastajateatterissa oli saanut savuisen lopun.

Viljami pyyhkäisi hikeä otsaltaan ja otti pöydältä muistilapun, jonka oli kirjoittanut jo kolmesti uusiksi:

- Kassakone toimii, jos sitä ei sammuteta.
- Mandoliinit eivät siedä kosteutta.
- Älä myy ukulelea ilman hymyä.
- Jos joku kysyy silakoita – ohjaa torille.

Hän luki sen ääneen kuin testamentin ja taitteli taskuunsa.

Tänään olisi hänen ensimmäinen lomapäivänsä viiteen vuoteen. Hän oli varannut matkan johonkin, jonka nimi alkoi "*Costa*" mutta loppu oli jäänyt epäselväksi. Matkanjärjestäjä vakuutti, että siellä oli aurinkoa ja mahdollisesti meri. Se riitti.

Hän vilkaisi ympärilleen. Liike tuntui yhtäkkiä vieraalta — aivan kuin soittimet olisivat kuiskineet keskenään siitä, että pomo on lähdössä ja valta siirtyy muualle. Viljami nielaisi ja päätti, että ehkä veljensä Raafael pärjäisi kyllä. Komisario oli tunnettu siitä, että jos ei osannut jotain, hän luki siitä kolmesta tietosanakirjasta ja julisti sitten asiakseen.

“Raafis pärjää”, Viljami sanoi ääneen, vaikka ei ollut lainkaan varma. Sitten hän sulki tiskin laatikon, ripusti kyltin “Suljettu hetkeksi, mutta ei henkisesti” ja astui ulos.

Parolassa, tunnin ajomatkan päässä, komisario Raafael Mäyrä oli juuri aloittanut valmistelut. Hän heräsi 06.42 siihen, että Watson kaivoi keittiön roskista puoliksi syödyn maksa-laatikkopaketin ja murisi sille voitonriemuisesti. Koiran mielestä se oli selvästi jonkinlainen aamun seremoniallinen metsästysrituaali.

Mäyrä joi ensimmäisen kahvinsa seisaaltaan ja toisen istuen – kuten hänellä oli tapana silloin, kun oli lähdössä “sivistyksen rajoille”. Kolmannen kupin hän kaatoi termosmukiin, jonka kannessa luki haalistunein kirjaimin: *“World’s Best Uncle”*. Jack oli antanut sen kerran joululahjaksi, vaikka epäili jo silloin, ettei Mäyrä koskaan muistaisi kiinni ruuvattua kantta.

- *“Watson, nyt mennään Hämeenkallioon,”* hän sanoi koiralle, joka tuijotti häntä syyllisen näköisenä. *“Ei, en minä sinua jätä. Tämä on*

virallinen työmatka. Tosin epävirallinen virallisuus on vielä auki.”

Soittaminen ei hänelle ole suinkaan uutta. Seinällä riippuu myös kiitettävä kokoelma ukulelejä. Soittimia, joihin Mäyrä aikoinaan ihastui. Joukossa on aitoja Kamaka, Kanile’a ja Keli’i soittimia, sekä myös edullisempia Fluke, Lanikai ja Tangi malleja. Näitä Mäyrä soittelee harvoin vapaa-aikoinaan ja työreissuillaankin hänellä on mukana matkauke. Tavallisesti Watson ulisee kappaleiden mukana. Mäyrä oli myös perustamassa Poliisien Ukulele Orkesteria, jonka mukana hän matkustelee esiintymismatkoilla ympäri Eurooppaa. Viimeksi heillä oli keikka Salzburgissa, jossa yleisö oli haltioissaan Sibeliuksen tuotannosta ukulelella soitettuna. Lisäksi olohuoneen pöytä oli täynnä kirjoja:

- *Soittimien maailma, osa I–IV*
- *Tietosanakirja 1971*
- *Otelaudan anatomia ja sen moraalit*
- käsin kirjoitettu vihko: *“Mäyräpedia”*

Mäyrä oli viettänyt viikon kaikki illat Hämeenlinnan kirjastossa kirjoittaen ylös muistivihkoonsa kaikkea mahdollista soittimsita

ja yleensä musiikista. Kirjastonhoitaja oli jo ehtinyt tutustua Mäyrään ja hymyillen todennut, että muilla on Wikipedia, mutta komisariolla on itse kirjoitettu Mäyräpedia. Komisario ei ollut lainkaan pahoillaan tästä ja nimesikin paksun muistivihkonsa siten.

Aivan aluksi Mäyrä päätti keittää kahvit. Se on hänelle kuin tiedettä. Hän on vuosien mittaan maistellut tuhansia eri kahvilajeja ja paahtolajeja, tunnistuen heti robusta- ja arabica-papujen erot. Ajan mittaan hän oppi tuntemaan jo maun perusteella kahvin merkin ja pian jopa paahtimon. Makuaistin kehittyessä, hän tunnisti jopa lähtösataman tai maan.

Mäyrällä on keittiössä useita purkkeja eri kahvilajeja ja ikäänkuin aivojen aamuvoimisteluna hän summamutikassa tekee niistä kahvinkeittimeen sekoituksen ja sitten maistelee lopputuloksesta päätellen mitä kaikkea kahvi sisältää. Paahtimon, merkin jne. Ja kun jauhettu kahvi on keittimessä valmiina yön yli, sen kanssa reagoiva ilma vaikeuttaa päättelytehtävää. Tämän Mäyrä tekee tarkoituksella.

Mäyrä kaivoi esiin kahvipurkit ja kahmaisi summittaisesti eri purkeista, muodostaen kahvin, jota voisi käyttää myös veneen tervaaamiseen tai muurauslaastina. Hän laittoi sekoituksen suodatinpussiin ja napsautti kettimen päälle. Kun kahvi oli valmista, hörppäili hän sitä silmät kiinni tyytyväisenä, välillä kurlaten kahvia. Hänen ajatuksiinsa ilmestyi faktoja kuin piirtoheittimellä: *"Kahvin poimi nainen Kolumbiasta, plantaasin omistajalla on Fiat, pavut Suomeen tuoneen laivan kapteenilla on parkkisakkoja maksamatta ja tukkukauppiaan tytär on raskaana ja tullimiehellä on lättäjalat"*

Watson, skotlanninterrieri, makasi matolla ja seurasi, kuinka Mäyrä pakkasi kirjansa keltaiseen nahkasalkkuun, jonka vetoketju oli peräisin todennäköisesti Paasikiven ajalta.

-*"Watson,"* komisario sanoi, *"soetinkauppa on kun rikospaekka, jossa syylline ei koskaan myönnä soittanneensa viärää nuottia. Meijän on oltava valappaina."*

Watson haukahti kahdesti — toinen kuulosti skeptiseltä, toinen nälkäiseltä.

Sitten alkoi se vaihe, jota Mäyrä kutsui "logistiseksi painajaiseksi, osa I: vaatetus".

Hän avasi vaatekaapin, josta roikkui sekalainen valikoima harmaita pukuja, ruskeita housuja ja villatakkeja, joiden hihat olivat nähneet parempia päiviä. Hän mietti, mikä olisi sopiva asu musiikkiliikkeeseen.

- *"Viljami on aina ollut enemmän sellainen... jazz-tyyppi,"* hän mutisi ääneen. *"Minä taas olen enemmän... kahvityyppi."*

Ensimmäinen yritys: tummansininen puku ja punainen solmio, jonka kuvio muistutti vahvasti joulupaperia. Watson haukahti halveksivasti.

Toinen yritys: ruskea samettipuku, jonka taskusta löytyi kolme kahvipapua ja lappu, jossa luki "Muista soittaa Aamosille". Watson istahti ja katsoi isäntäänsä kuin sanoakseen: *"Jos menet noin, sinut pidätetään ennen moottoritietä."*

Kolmas yritys oli kompromissi – ruskeat housut, harmaa neuletakki ja beige takki, joka oli aikoinaan kuulunut hänen isälleen Urholle. Se näytti arvokkaalta, kunnes Mäyrä huomasi, että sen taskussa oli vielä sininen savukeaski vuodelta 1982.

-*“Ajaton tyyli,”* hän totesi peilille ja sipaisi hiuksiaan, jotka eivät liikkuneet minnekään. Watson haukahti jälleen, tällä kertaa hyväksyvästi.

Sitten alkoi “logistinen painajainen, osa II: pakkaus”. Tämä osuus oli Mäyrälle pyhä. Ensin tulivat kahvit. Kolme lasipurkkia, jokainen sinetöity ja nimikoitu kuin sotilaskomentajat: Kenia AA, Sumatra Mandheling ja Ethiopian Yirgacheffe. Lisäksi pieni metallirasia, jossa luki lyijykynällä *“Testisekoitus 12B – Etelä-Amerikka, kaikki maat sekaisin.”* Mäyrä lisäsi ne reppuun äärimmäisellä huolellisuudella, ikään kuin olisi pakannut ammuslaatikoita.

- *“Kolmen pavun sääntö, Watson,”* hän lausui juhlallisesti. *“Yksi Afrikasta, yksi Aasiasta, yksi Etelä-Amerikasta. Se pitää maailmankaikkeuden tasapainossa.”*

Koiran ilmeestä päätellen maailmankaikkeus haisi lähinnä paahdetulta mullalta. Mäyrä nappasi kahvimyllyn, joka oli nähnyt enemmän kierroksia kuin hänen Saabinsa, ja sulloi sen huolellisesti termarin viereen. Hän

KOMISARIO MÄYRÄN TUTKIMUKSIA 6

**MITÄ SAADAAN, KUN YHDISTETÄÄN
KOMISARIO FRANK DREBIN,
KOMISARIO PALMU,
TARKASTAJA CLOUSEAU
JA MR. BEAN?**

**TIETENKIN KOMISARIO MÄYRÄ,
JOKA ISKEE KUIN 0,2 VOLTtia
JA SÄHÄKÄSTI KUIN MÄRKÄ SUKKA.**

**KOMISARIO MÄYRÄ SAAPUU
TUURAAMAAN PIKKUVELJEÄÄN
TÄMÄN MUSIIKKILIIKKEeseen.**

**PIENI KYLÄ, HÄMEENKALLIO,
KÄTKEE SYNKKIÄ SALAISUUksIA,
JOIDEN KESKIPISTEEKSI
NOUSEE MUSIIKKILIIKE
"SOITIN JA SILAKKA".**

